

Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (osmo prošireno vijeće)

29. svibnja 2024.*

„Ekonomska i monetarna unija – Bankovna unija – Jedinstveni mehanizam za sanaciju kreditnih institucija i određenih investicijskih društava (SRM) – Jedinstveni fond za sanaciju (SRF) – Odluka SRB-a o izračunu *ex ante* doprinosa za razdoblje doprinosa 2022. – Utvrđivanje godišnje ciljne razine SRF-a – Gornja granica iz članka 70. stavka 2. prvog i četvrtog podstavka Uredbe (EU) br. 806/2014 – Članak 291. stavak 2. UFEU-a – Članak 70. stavak 7. Uredbe br. 806/2014 – Provedbena uredba (EU) 2015/81 – Provedbene ovlasti dodijeljene Vijeću – Posebni valjano utemeljeni slučajevi – Doseg provedbenih ovlasti – Vremensko ograničenje učinaka presude”

U predmetu T-395/22,

Hypo Vorarlberg Bank AG, sa sjedištem u Bregenzu (Austrija), koji zastupaju G. Eisenberger, A. Brenneis i J. Holzmann, odvjetnici,

tužitelj,

protiv

Jedinstvenog sanacijskog odbora (SRB), koji zastupaju J. Kerlin, C. Flynn, D. Ceran, T. Wittenberg i K.-P. Wojcik, u svojstvu agenata, uz asistenciju B. Meyringa i T. Klupscha, odvjetnika,

tuženika,

koji podupiru

Europski parlament, koji zastupaju J. Etienne, G. Bartram i M. Menegatti, u svojstvu agenata,

i

Vijeće Europske unije, koje zastupaju J. Haunold, J. Bauerschmidt i A. Westerhof Löfflerová, u svojstvu agenata,

intervenijenti,

OPĆI SUD (osmo prošireno vijeće),

u sastavu: A. Kornezov, predsjednik, G. De Baere, D. Petrlík (izvjestitelj), K. Kecsmár i S. Kingston, suci,

* Jezik postupka: njemački

tajnik: S. Jund, administratorica,
uzimajući u obzir pisani dio postupka,
nakon rasprave održane 8. veljače 2024.,
donosi sljedeću

Presudu

- 1 Tužbom koja se temelji na članku 263. UFEU-a tužitelj, društvo Hypo Vorarlberg Bank AG, zahtijeva poništenje odluke Jedinственог sanacijskog odbora (SRB) SRB/ES/2022/18 od 11. travnja 2022. o izračunu *ex ante* doprinosa Jedinственом fondu za sanaciju (SRF) za 2022. (u daljnjem tekstu: pobijana odluka), u dijelu u kojem se ta odluka odnosi na to društvo.

Okolnosti spora

- 2 Tužitelj je austrijska kreditna institucija.
- 3 Pobijanom odlukom SRB je utvrdio, u skladu s člankom 70. stavkom 2. Uredbe (EU) br. 806/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. srpnja 2014. o utvrđivanju jedinstvenih pravila i jedinstvenog postupka za sanaciju kreditnih institucija i određenih investicijskih društava u okviru jedinstvenog sanacijskog mehanizma i jedinstvenog fonda za sanaciju te o izmjeni Uredbe (EU) br. 1093/2010 (SL 2014., L 225, str. 1. i ispravak SL 2015., L 101, str. 62.), *ex ante* doprinose SRF-u (u daljnjem tekstu: *ex ante* doprinosi) za 2022. godinu (u daljnjem tekstu: razdoblje doprinosa 2022.) institucija obuhvaćenih odredbama članka 2. u vezi s člankom 67. stavkom 4. te uredbe (u daljnjem tekstu: institucije), među kojima je i tužitelj.
- 4 Rješenjem o prikupljanju doprinosa od 22. travnja 2022. Finanzmarktaufsichtsbehörde (FMA, Tijelo za nadzor financijskih tržišta, Austrija), u svojstvu nacionalnog sanacijskog tijela u smislu članka 3. stavka 1. točke 3. Uredbe br. 806/2014, naložio je tužitelju da podmiri svoj *ex ante* doprinos za razdoblje doprinosa 2022., kako ga je utvrdio SRB.

Pobijana odluka

- 5 Pobijana odluka sadržava glavni dio koji je popraćen trima priložima.
- 6 U glavnom dijelu pobijane odluke opisuje se postupak utvrđivanja *ex ante* doprinosa za razdoblje doprinosa 2022., koji se primjenjuje na sve institucije.
- 7 U tu svrhu SRB je najprije u odjeljku 5. pobijane odluke podsjetio na to da, po isteku početnog razdoblja od osam godina počevši od 1. siječnja 2016. (u daljnjem tekstu: početno razdoblje), financijska sredstva dostupna u SRF-u trebaju dosegnuti ciljnu razinu (u daljnjem tekstu: konačna ciljna razina) od najmanje 1 % iznosa osiguranih depozita (u daljnjem tekstu: osigurani depoziti) svih institucija s odobrenjem u svim državama članicama koje sudjeluju u jedinstvenom mehanizmu za sanaciju kreditnih institucija i određenih investicijskih društava (SRM) (u daljnjem tekstu: države članice sudionice).

- 8 Nadalje, u odjeljku 5. pobijane odluke SRB je utvrdio godišnju ciljnu razinu navedenu u članku 4. Provedbene uredbe Vijeća (EU) 2015/81 od 19. prosinca 2014. o utvrđivanju jedinstvenih uvjeta primjene Uredbe (EU) br. 806/2014 u vezi s *ex ante* doprinosima SRF-u (SL 2015., L 15, str. 1.) za razdoblje doprinosa 2022. (u daljnjem tekstu: godišnja ciljna razina). U tom je pogledu SRB pojasnio da je uzeo u obzir elemente predviđene člankom 3. Delegirane uredbe Komisije (EU) 2017/747 od 17. prosinca 2015. o dopuni Uredbe br. 806/2014 u pogledu kriterija za izračun *ex ante* doprinosa te okolnosti i uvjeta pod kojima se plaćanje izvanrednih *ex post* doprinosa može djelomično ili u cijelosti odgoditi (SL 2017., L 113, str. 2.).
- 9 Usto, SRB je objasnio da je tu godišnju ciljnu razinu utvrdio na osminu od 1,6 % iznosa osiguranih depozita svih institucija u 2021., kako je dobiven na temelju podataka koje su sustavi osiguranja depozita dostavili u skladu s člankom 16. Delegirane uredbe Komisije (EU) 2015/63 od 21. listopada 2014. o dopuni Direktive 2014/59/EU Europskog parlamenta i Vijeća u vezi s *ex ante* doprinosima aranžmanima financiranja sanacije (SL 2015., L 11, str. 44. i ispravak SL 2017., L 156, str. 38.).
- 10 U odjeljku 6. pobijane odluke SRB je opisao metodu za izračun *ex ante* doprinosa za razdoblje doprinosa 2022. U tom je pogledu u uvodnoj izjavi 74. navedene odluke pojasnio da je za to razdoblje 6,67 % *ex ante* doprinosa izračunano na „nacionalnoj razini”, odnosno na temelju podataka koje su dostavile institucije s odobrenjem za rad na državnom području države članice sudionice o kojoj je riječ (u daljnjem tekstu: nacionalna razina) u skladu s člankom 103. Direktive 2014/59/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 15. svibnja 2014. o uspostavi okvira za oporavak i sanaciju kreditnih institucija i investicijskih društava te o izmjeni Direktive Vijeća 82/891/EEZ i direktiva 2001/24/EZ, 2002/47/EZ, 2004/25/EZ, 2005/56/EZ, 2007/36/EZ, 2011/35/EU, 2012/30/EU i 2013/36/EU te uredbi (EU) br. 1093/2010 i (EU) br. 648/2012 Europskog parlamenta i Vijeća (SL 2014., L 173, str. 190. i ispravak SL 2015., L 216, str. 9.) te u skladu s člankom 4. Delegirane uredbe 2015/63. Ostatak *ex ante* doprinosa (odnosno 93,33 %) izračunan je na „razini bankovne unije”, odnosno na temelju podataka koje su dostavile sve institucije s odobrenjem za rad na državnim područjima svih država članica sudionica (u daljnjem tekstu: razina unije), u skladu s člancima 69. i 70. Uredbe br. 806/2014 i člankom 4. Provedbene uredbe 2015/81.
- 11 U odjeljku 6. pobijane odluke SRB je također objasnio da institucije, osim onih koje su plaćale paušalni iznos s obzirom na svoja posebna obilježja, moraju platiti *ex ante* doprinos prilagođen njihovu profilu rizičnosti, koji je utvrdio u sljedećim glavnim koracima.
- 12 U prvom koraku SRB je, u skladu s člankom 70. stavkom 2. drugim podstavkom točkom (a) Uredbe br. 806/2014, izračunao „paušalni doprinos” svake institucije, koji je razmjernan iznosu obveza predmetne institucije, isključujući regulatorni kapital i osigurane depozite (u daljnjem tekstu: neto obveza), u odnosu na neto obveze svih institucija s odobrenjem na državnim područjima svih država članica sudionica (u daljnjem tekstu: osnovni godišnji doprinos). U skladu s člankom 5. stavkom 1. Delegirane uredbe 2015/63, SRB je isključio određene vrste obveza iz neto obveza institucije koje treba uzeti u obzir za određivanje tog doprinosa.
- 13 U drugom koraku izračuna *ex ante* doprinosa SRB je proveo prilagodbu osnovnog godišnjeg doprinosa profilu rizičnosti predmetne institucije, u skladu s člankom 70. stavkom 2. drugim podstavkom točkom (b) Uredbe br. 806/2014.

- 14 SRB je *ex ante* doprinos svake institucije izračunao raspodjelom godišnje ciljne razine među svim institucijama na temelju omjera utemeljenog na osnovnom godišnjem doprinosu prilagođenom profilu rizičnosti.

Zahtjevi stranaka

- 15 Tužitelj od Općeg suda u biti zahtijeva da:
- poništi pobijanu odluku, uključujući priloge toj odluci, u dijelu u kojem se odnosi na njega;
  - naloži SRB-u snošenje troškova.
- 16 SRB od Općeg suda zahtijeva da:
- odbije tužbu kao neosnovanu;
  - naloži tužitelju snošenje troškova;
  - podredno, u slučaju poništenja pobijane odluke, održi na snazi učinke navedene odluke dok se ne zamijeni ili, u najmanju ruku, tijekom razdoblja od šest mjeseci počevši od datuma kada presuda postane pravomoćna.
- 17 Europski parlament od Općeg suda zahtijeva da:
- odbije tužbu u dijelu u kojem se temelji na prigovoru nezakonnosti Direktive 2014/59 i Uredbe br. 806/2014;
  - naloži tužitelju snošenje troškova.
- 18 Vijeće Europske unije od Općeg suda zahtijeva da:
- odbije tužbu;
  - naloži tužitelju snošenje troškova.

Pravo

- 19 U prilog svojoj tužbi tužitelj iznosi osam tužbenih razloga, koji se temelje:
- prvi, na povredi članka 1. drugog stavka UEU-a, članka 15., 296. i 298. UFEU-a i članka 42. i 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja) zbog nedostavljanja pobijane odluke u cijelosti;
  - drugi, na tome da je SRB utvrdio godišnju ciljnu razinu kršeći načelo proporcionalnosti, članak 102. Direktive 2014/59, članak 69. stavke 1. i 2. i članak 70. stavak 2. Uredbe br. 806/2014 te članak 3. i članak 4. stavak 2. Delegirane uredbe 2015/63;
  - treći i četvrti, na povredi članka 296. drugog stavka UFEU-a i članka 41. stavka 1. i članka 41. stavka 2. točke (c) Povelje zbog nedostatnog obrazloženja pobijane odluke;

- peti, na povredi članka 41. stavka 1. i članka 41. stavka 2. točke (a) Povelje zbog nepoštovanja prava na saslušanje;
  - šesti, na prigovoru nezakonitosti članaka 4. do 7. i članka 9. te Priloga I. Delegiranoj uredbi 2015/63, koji se temelji na povredi prava na dobru upravu, prava na djelotvornu sudsku zaštitu, načela pravne sigurnosti, članaka 16., 17., 20. i 21. Povelje, načela proporcionalnosti i članka 290. UFEU-a;
  - sedmi, na prigovoru nezakonitosti članka 8. stavaka 1., 4. i 5. Provedbene uredbe 2015/81, koji se temelji na povredi članka 70. stavka 7. Uredbe br. 806/2014 u vezi s člankom 291. stavkom 2. UFEU-a, kao i na prigovoru nezakonitosti članka 70. stavka 7. Uredbe br. 806/2014, koji se temelji na povredi članka 291. stavka 2. UFEU-a, u vezi s člankom 296. drugim stavkom UFEU-a;
  - osmi, na prigovoru nezakonitosti Direktive 2014/59 i Uredbe br. 806/2014, koji se temelji na povredi članka 1. drugog stavka UFEU-a, članaka 15., 296. i 298. UFEU-a, članaka 16., 17., 41., 42. i 47. Povelje, obveze obrazlaganja i načela pravne sigurnosti.
- 20 Najprije valja ispitati sedmi tužbeni razlog.

Sedmi tužbeni razlog, koji se temelji na prigovoru nezakonitosti Uredbe br. 806/2014 i Provedbene uredbe 2015/81

- 21 Sedmim tužbenim razlogom tužitelj ističe prigovor nezakonitosti Uredbe br. 806/2014 i Provedbene uredbe 2015/81. Taj se tužbeni razlog u biti dijeli na dva dijela, od kojih se prvi temelji na tome da se člankom 8. stavcima 1., 4. i 5. Provedbene uredbe 2015/81 povređuju granice provedbenih ovlasti utvrđene u članku 70. stavku 7. Uredbe br. 806/2014 i članku 291. stavku 2. UFEU-a, a drugi na tome da Uredba br. 806/2014 ne sadržava opravdanje u pogledu izbora da se Vijeću, a ne Europskoj komisiji, dodijeli provedbena ovlast predviđena člankom 70. stavkom 7. navedene uredbe, čime se povređuje članak 291. stavak 2. UFEU-a.
- 22 Ispitivanje valja započeti drugim dijelom sedmog tužbenog razloga.

Drugi dio sedmog tužbenog razloga, koji se odnosi na prigovor nezakonitosti članka 70. stavka 7. Uredbe br. 806/2014

- 23 Tužitelj u biti tvrdi da se člankom 70. stavkom 7. Uredbe br. 806/2014, time što se njime Vijeću dodjeljuje provedbena ovlast, povređuje članak 291. stavak 2. UFEU-a u vezi s člankom 296. drugim stavkom UFEU-a jer se u navedenoj uredbi ne navode razlozi zbog kojih takva dodjela predstavlja „posebni valjano utemeljen slučaj” u smislu članka 291. stavka 2. UFEU-a.
- 24 SRB, Parlament i Vijeće smatraju da uvodna izjava 114. Uredbe br. 806/2014 sadržava dostatno opravdanje za dodjelu provedbene ovlasti Vijeću navedene u točki 23. ove presude.
- 25 Mjerom upravljanja postupkom od 18. prosinca 2023. i na raspravi Opći sud je pozvao SRB, Parlament i Vijeće da pojašne svoja očitovanja o pitanju u kojoj mjeri Uredba br. 806/2014 sadržava dostatno opravdanje u pogledu dodjele Vijeću provedbene ovlasti navedene u točki 23.

ove presude. U odgovoru na tu mjeru upravljanja postupkom i pitanja postavljena na raspravi SRB, Parlament i Vijeće ponovili su svoj argument prema kojem je opravdanje iz uvodne izjave 114. te uredbe dovoljno.

- 26 U skladu s člankom 291. stavkom 2. UFEU-a, kada su potrebni jedinstveni uvjeti za provedbu pravno obvezujućih akata Unije, tim se aktima provedbene ovlasti dodjeljuju Komisiji ili Vijeću u „posebnim valjano utemeljenim slučajevima” i u slučajevima predviđenima u člancima 24. i 26. UEU-a.
- 27 Konkretnije, kad je riječ o zahtjevu da se mora opravdati dodjeljivanje takve provedbene ovlasti Vijeću, iz sudske prakse proizlazi da članak 291. stavak 2. UFEU-a zahtijeva detaljno iznošenje razloga zbog kojih je toj instituciji povjereno donošenje mjera za provedbu pravno obvezujućeg akta Unije (vidjeti presudu od 28. veljače 2023., Fenix International, C-695/20, EU:C:2023:127, t. 37. i navedenu sudsku praksu).
- 28 U tom pogledu, autor temeljnog akta koji treba provesti dužan je propisno opravdati, ovisno o naravi i sadržaju temeljnog akta, iznimku od pravila prema kojem je obično na Komisiji da izvršava provedbenu ovlast (vidjeti u tom smislu presudu od 1. ožujka 2016., National Iranian Oil Company/Vijeće, C-440/14 P, EU:C:2016:128, t. 60. i navedenu sudsku praksu).
- 29 U ovom slučaju, člankom 70. stavkom 7. Uredbe br. 806/2014 Vijeću se dodjeljuje provedbena ovlast u smislu članka 291. stavka 2. UFEU-a, ovlašćujući ga da u okviru delegiranih akata koje je Komisija donijela na temelju članka 103. stavka 7. Direktive 2014/59 donese provedbene akte radi utvrđivanja uvjeta za provedbu članka 70. stavaka 1., 2. i 3. te uredbe, osobito u pogledu primjene metode izračuna pojedinačnih doprinosa i praktičnih načina dodjele institucijama čimbenika rizika predviđenih u navedenim delegiranim aktima (u daljnjem tekstu: predmetna provedbena ovlast).
- 30 Što se tiče dvaju slučajeva predviđenih u članku 291. stavku 2. UFEU-a koji omogućuju dodjelu provedbene ovlasti Vijeću, valja utvrditi da predmetna provedbena ovlast nije obuhvaćena slučajevima predviđenima člancima 24. i 26. UEU-a. Slijedom toga, na zakonodavcu Unije je da detaljno opravda, s obzirom na narav i sadržaj Uredbe br. 806/2014, da dodjela te ovlasti Vijeću predstavlja posebno valjano utemeljeni slučaj u smislu članka 291. stavka 2. UFEU-a.
- 31 U tom pogledu SRB, Parlament i Vijeće tvrde da je Uredbom br. 806/2014 dodjela predmetne provedbene ovlasti Vijeću opravdana u njezinoj uvodnoj izjavi 114., u kojoj se navodi sljedeće:

„Vijeće bi trebalo, u okviru delegiranih akata donesenih u skladu s Direktivom 2014/59 [...], donijeti provedbene akte kojima se utvrđuje primjena metodologije za izračun pojedinačnih doprinosa [SRF-u], kao i tehničkih aranžmana za računanje paušalnog doprinosa i doprinosa prilagođenog za rizik. Ta bi metodologija trebala osigurati da se oba elementa formule za izračun pojedinačnih doprinosa (paušalni i onaj prilagođen za rizik) uzmu u obzir na način koji je usklađen s načelima sanacije i u skladu s delegiranim aktima usvojenim na temelju članka 103. stavka 7. Direktive 2014/59 [...]. Metodologija bi u obzir trebala uzeti načelo proporcionalnosti, bez stvaranja distorzije između struktura bankarskog sektora u državama članicama.”

- 32 Najprije valja istaknuti da ta uvodna izjava ne daje nikakvo opravdanje u pogledu razloga zbog kojih je zakonodavac Unije odlučio dodijeliti Vijeću predmetnu provedbenu ovlast. Naime, u njoj se spominju samo svrha i sadržaj provedbenih akata koje treba donijeti kao i odluka o tome da se Vijeću dodijeli nadležnost za njihovo donošenje, a da se pritom ne navodi ništa što se tiče razloga zbog kojih je u tu svrhu Vijeću, a ne Komisiji, dodijeljena provedbena ovlast.
- 33 Ti razlozi među ostalim ne proizlaze iz potrebe, spomenute u drugoj rečenici te uvodne izjave, da se osigura sukladnost provedbenih akata Uredbe br. 806/2014 s delegiranim aktima donesenim na temelju članka 103. stavka 7. Direktive 2014/59. Naime, sama potreba da se takva sukladnost osigura ne pojašnjava razloge zbog kojih tu sukladnost treba osigurati Vijeće, a ne Komisija. To vrijedi tim više što je takva potreba svojstvena izvršavanju provedbene ovlasti, neovisno o njezinu nositelju, i što navedene delegirane akte donosi Komisija, a ne Vijeće.
- 34 Nadalje, Uredba br. 806/2014 ne sadržava druge elemente obrazloženja koji bi mogli otkriti posebne razloge koji opravdavaju dodjelu predmetne provedbene ovlasti Vijeću. Osim toga, SRB, Parlament i Vijeće nisu se pozvali na postojanje takvih elemenata u svojim pismenima ili u okviru diskusija na raspravi, nego su samo uputili na uvodnu izjavu 114. te uredbe.
- 35 Konkretno, kao što to naglašava samo Vijeće, u uvodnoj izjavi 24. Uredbe br. 806/2014 ne pruža se takvo obrazloženje jer se njome nastoji opravdati dodjela Vijeću provedbenih ovlasti predviđenih u članku 18. stavku 7. te uredbe u pogledu sanacijskog postupka, a ne dodjela Vijeću provedbene ovlasti na temelju članka 70. stavka 7. navedene uredbe, o kojoj je riječ u ovom slučaju.
- 36 Zapravo, uvodna izjava 24. Uredbe br. 806/2014 predočava nepostojanje opravdanja u pogledu izbora da se dotična provedbena ovlast dodijeli Vijeću, utvrđujući da „[u]zimajući u obzir značajan učinak odluka o sanaciji na financijsku stabilnost država članica i na Uniju kao takvu, kao i na fiskalni suverenitet država članica, važno je da se provedbene ovlasti za donošenje određenih odluka koje se odnose na sanaciju dodijele Vijeću”. Međutim, u uvodnoj izjavi 114. te uredbe, na koju se pozivaju SRB, Parlament i Vijeće, ne postoji takvo opravdanje za dodjeljivanje Vijeću predmetne provedbene ovlasti.
- 37 Osim toga, iako je u određenim okolnostima moguće opravdati dodjeljivanje provedbene ovlasti Vijeću kontekstom u kojem se ta dodjela nalazi (vidjeti u tom smislu presudu od 1. ožujka 2016., *National Iranian Oil Company/Vijeće*, C-440/14 P, EU:C:2016:128, t. 60. do 65.), s jedne strane, valja istaknuti da se SRB, Parlament i Vijeće u svojim pismenima ili u okviru diskusija na raspravi nisu oslonili ni na jedan konkretan element koji proizlazi iz konteksta donošenja Uredbe br. 806/2014 koji bi mogao otkriti razloge koji opravdavaju dodjeljivanje predmetne provedbene ovlasti Vijeću, a ne Komisiji.
- 38 S druge strane, za razliku od predmeta u kojem je donesena presuda od 16. srpnja 2014., *National Iranian Oil Company/Vijeće* (T-578/12, neobjavljena, EU:T:2014:678), na koju se poziva Vijeće, ne postoji nijedan element obrazloženja u Uredbi br. 806/2014 ili u nekom drugom zakonodavnom aktu Unije iz kojeg bi proizlazilo da je dodjeljivanje predmetne provedbene ovlasti Vijeću bilo opravdano posebnom ulogom koju bi ta institucija trebala preuzeti u području izračuna *ex ante* doprinosa (presuda od 16. srpnja 2014., *National Iranian Oil Company/Vijeće*, T-578/12, neobjavljena, EU:T:2014:678, t. 77. do 82., potvrđena povodom žalbe presudom od 1. ožujka 2016., *National Iranian Oil Company/Vijeće*, C-440/14 P, EU:C:2016:128, t. 60. do 65.).

- 39 U tom pogledu valja pojasniti da se na razloge iz uvodnih izjava 14. i 15. Provedbene uredbe 2015/81, koji se odnose na postupno objedinjavanje SRF-a, kako je predviđeno međuvladinim sporazumom o prijenosu i objedinjavanju doprinosa SRF-u, potpisanim u Bruxellesu 21. svibnja 2014. (u daljnjem tekstu: sporazum od 21. svibnja 2014.), ne može pozvati kako bi se opravdalo dodjeljivanje predmetne provedbene ovlasti Vijeću. Naime, budući da je obveza opravdanja izbora dodjele provedbenih ovlasti Vijeću na autoru temeljnog akta koji treba provesti, odnosno, u ovom slučaju, na Parlamentu i Vijeću u okviru redovnog zakonodavnog postupka, nije na Vijeću da *ex post* opravda dodjeljivanje takve ovlasti samome sebi u okviru provedbenog akta koji naknadno donosi.
- 40 Isto tako, pod pretpostavkom da je u svrhu opravdanja dodjele navedene nadležnosti Vijeću moguće uzeti u obzir sporazum od 21. svibnja 2014., na koji Uredba br. 806/2014 upućuje u svojim člancima 1., 67. i 77., dovoljno je istaknuti da se taj sporazum ne odnosi na izračun *ex ante* doprinosa kao takav i da stoga ne sadržava elemente iz kojih bi proizlazila posebna uloga koju bi Vijeće trebalo preuzeti u posebnom području izračuna tih doprinosa. Uostalom, ni SRB, ni Parlament, ni Vijeće nisu u svojim pismenima ili na raspravi spomenuli navedeni sporazum kao element koji može otkriti takvu posebnu ulogu.
- 41 Naposljetku, Vijeće ne može tvrditi, kao što je to učinilo na raspravi, da je odluka zakonodavca Unije o dodjeli predmetne provedbene ovlasti bila obrazložena „političkim razlozima”. S jedne strane, takvo opravdanje ne proizlazi ni iz uvodne izjave 114. Uredbe br. 806/2014 ni iz neke druge uvodne izjave ili odredbe te uredbe. S druge strane, zbog svoje općenitosti, navedeno objašnjenje ne ispunjava zahtjeve koji proizlaze iz sudske prakse navedene u točkama 27. i 28. ove presude jer nije ni potkrijepljeno ni povezano s prirodom ili sadržajem Uredbe br. 806/2014.
- 42 S obzirom na prethodno navedeno, valja zaključiti da Uredba br. 806/2014 ne sadržava nikakvo opravdanje u pogledu dodjele predmetne provedbene ovlasti Vijeću.
- 43 Stoga valja prihvatiti prigovor nezakonitosti i članak 70. stavak 7. Uredbe br. 806/2014 proglasiti neprimjenjivim na ovaj slučaj na temelju članka 277. UFEU-a. Posljedično, Provedbena uredba 2015/81, koju je Vijeće donijelo na temelju te odredbe i čija je provedbena mjera pobijana odluka, također nije primjenjiva u ovom slučaju.
- 44 S obzirom na to i u interesu dobrog sudovanja, valja ispitati i prvi dio sedmog tužbenog razloga, u dijelu u kojem se odnosi na prigovor nezakonitosti članka 8. stavka 1. Provedbene uredbe 2015/81, kao i drugi tužbeni razlog koji se odnosi na određivanje godišnje ciljne razine.

Prvi dio sedmog tužbenog razloga u dijelu u kojem se odnosi na prigovor nezakonitosti članka 8. stavka 1. Provedbene uredbe 2015/81

- 45 Tužitelj ističe da provedbeni akt donesen na temelju članka 291. stavka 2. UFEU-a može samo pojasniti pravni okvir koji je utvrdio zakonodavac Unije i ne može izmijeniti ili dopuniti dotični zakonodavni akt, čak ni u njegovim dijelovima koji nisu ključni. Međutim, člankom 8. stavkom 1. Provedbene uredbe 2015/81 ne pojašnjava se samo sadržaj Uredbe br. 806/2014, nego se dopunjuje potonja uredba jer se mijenja metodologija za izračun *ex ante* doprinosa uvedena tom istom uredbom.
- 46 SRB i Vijeće osporavaju tužiteljevu argumentaciju. Iz uvodnih izjava 14. i 15. Provedbene uredbe 2015/81 proizlazi, među ostalim, da se člankom 8. stavkom 1. te provedbene uredbe samo prilagođava okvir utvrđen Uredbom br. 806/2014 i da se njime potonja uredba ne mijenja niti

dopunjuje. Prema njima, člankom 8. stavkom 1. Provedbene uredbe 2015/81 nastoji se osigurati ujednačena primjena odredaba članka 103. Direktive 2014/59 i članka 70. stavka 2. Uredbe br. 806/2014 kako bi se izbjegla narušavanja struktura bankarskog sektora država članica. Prema mišljenju SRB-a i Vijeća, ta su narušavanja rezultirala znatnim odstupanjima između iznosa *ex ante* doprinosa određenih metodologijom utvrđenom Uredbom 806/2014 i iznosa tih doprinosa koje su institucije trebale uplatiti na temelju nacionalnih propisa kojima se prenosi Direktiva 2014/59. Prema mišljenju SRB-a, do takvih bi narušavanja, osim toga, moglo doći i u slučaju odstupanja između, s jedne strane, *ex ante* doprinosa utvrđenih na temelju Uredbe br. 806/2014 i, s druge strane, financiranja sanacije koje je potencijalno dostupno dotičnim institucijama tijekom početnog razdoblja, na temelju pravila o postupnom objedinjavanju SRF-a, kao što proizlazi iz uvodnih izjava 13. i 14. Provedbene uredbe 2015/81.

- 47 U tom pogledu valja podsjetiti na to da se Provedbena uredba 2015/81 temelji na članku 70. stavku 7. Uredbe br. 806/2014, kojim se Vijeće ovlašćuje za donošenje provedbenih akata radi utvrđivanja uvjeta za provedbu članka 70. stavaka 1., 2. i 3. potonje uredbe i da se člankom 70. stavkom 7. Uredbe br. 806/2014 primjenjuje članak 291. stavak 2. UFEU-a (vidjeti točku 29. ove presude).
- 48 U tim je okolnostima provedbena ovlast dodijeljena Vijeću istodobno ograničena člankom 291. stavkom 2. UFEU-a i člankom 70. stavkom 7. Uredbe br. 806/2014 (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 22. ožujka 2023., Tazzetti/Komisija, T-825/19 i T-826/19, EU:T:2023:148, t. 155.).
- 49 Što se tiče granica provedbenih ovlasti koje proizlaze iz članka 291. stavka 2. UFEU-a, iz sudske prakse proizlazi da te ovlasti u biti uključuju ovlast donošenja mjera koje su nužne ili korisne za jedinstvenu provedbu odredaba zakonodavnog akta na temelju kojeg su donesene i kojima se samo precizira njihov sadržaj, uz poštovanje ključnih općih ciljeva tog akta, a da ga pritom ne izmjenjuju ni dopunjuju u njegovim ključnim dijelovima ili onima koji to nisu (presuda od 28. veljače 2023., Fenix International, C-695/20, EU:C:2023:127, t. 49.).
- 50 Konkretno, provedbenom se mjerom samo preciziraju odredbe predmetnog zakonodavnog akta ako se njome samo općenito ili u određenim pojedinačnim slučajevima želi pojasniti doseg tih odredaba ili odrediti detaljna pravila za njihovu primjenu, ali pod uvjetom da ta mjera ni na koji način nije proturječna ciljevima navedenih odredaba i nikako ne mijenja normativni sadržaj tog akta ni njegovo područje primjene (presuda od 28. veljače 2023., Fenix International, C-695/20, EU:C:2023:127, t. 50.).
- 51 Stoga, kako bi se utvrdilo jesu li Komisija ili Vijeće donošenjem provedbene mjere poštovali granice provedbenih ovlasti koje su im zakonodavnim aktom dodijeljene na temelju članka 291. stavka 2. UFEU-a, valja provjeriti poštuje li takva mjera glavne opće ciljeve tog zakonodavnog akta i osobito ciljeve odredbe tog akta na koju se odnosi navedena provedbena mjera, kao drugo, je li nužna ili korisna za ostvarivanje jedinstvene provedbe te odredbe i, kao treće, ne dopunjuje li ili na bilo koji način mijenja tu odredbu (presuda od 28. veljače 2023., Fenix International, C-695/20, EU:C:2023:127, t. 51.).
- 52 U ovom slučaju tužitelj ne tvrdi da se člankom 8. stavkom 1. Provedbene uredbe 2015/81 povređuju prvi i drugi uvjet navedeni u točki 51. ove presude. Suprotno tomu, tvrdi da ta odredba ne ispunjava treći uvjet koji se u njoj navodi jer se navedenom odredbom ne pojašnjava samo sadržaj Uredbe br. 806/2014, nego se ona dopunjuje. Stoga valja ispitati ispunjava li članak 8. stavak 1. Provedbene uredbe 2015/81 taj treći uvjet.

- 53 Što se tiče opsega tog ispitivanja, valja utvrditi da cilj odredbi iz članka 8. stavka 1. Provedbene uredbe 2015/81 nije utvrđivanje uvjeta za provedbu članka 70. stavka 3. Uredbe br. 806/2014, koji se odnosi na neopozive obveze plaćanja, tako da ispitivanje ovog prigovora nezakonitosti valja ograničiti na pitanje je li Vijeće donošenjem članka 8. stavka 1. Provedbene uredbe 2015/81 prekoračilo granice provedbene ovlasti koja mu je dodijeljena radi provedbe članka 70. stavaka 1. i 2. Uredbe br. 806/2014.
- 54 Slijedom toga, valja ispitati je li člankom 8. stavkom 1. Provedbene uredbe 2015/81 samo pojašnjen sadržaj članka 70. stavaka 1. i 2. Uredbe br. 806/2014 ili se njime dopunjuje ta odredba, kao što to tvrdi tužitelj.
- 55 Kao prvo, valja istaknuti da se, u skladu s člankom 70. stavkom 1. Uredbe br. 806/2014, *ex ante* doprinos svake institucije izračunava razmjerno iznosu njezinih neto obveza u odnosu na ukupne neto obveze svih institucija s odobrenjem na državnim područjima svih država članica sudionica.
- 56 U članku 70. stavku 2. drugom podstavku točkama (a) i (b) Uredbe br. 806/2014 navodi se da se izračun *ex ante* doprinosa svake institucije temelji na dvjema sastavnicama, odnosno, s jedne strane, na osnovnom godišnjem doprinosu koji je razmjeran iznosu neto obveza institucije u odnosu na ukupne neto obveze svih institucija s odobrenjem za na državnim područjima svih država članica sudionica i, s druge strane, na doprinosu prilagođenom za rizik, koji se temelji na kriterijima utvrđenima u članku 103. stavku 7. Direktive 2014/59, uzimajući u obzir načelo proporcionalnosti, bez narušavanja struktura bankarskog sektora u državama članicama.
- 57 Člankom 4. Provedbene uredbe br. 2015/81 određuje se kako slijedi:
„Za svako razdoblje doprinosa Odbor [...] izračunava godišnji doprinos koji mora platiti svaka institucija, na temelju godišnje ciljane razine [SRF-a]. Godišnja ciljna razina utvrđuje se u odnosu na ciljnu razinu [SRF-a] iz članka 69. stavka 1. i članka 70. Uredbe [...] br. 806/2014 te u skladu s metodologijom utvrđenom u Delegiranoj uredbi [...] 2015/63.”
- 58 Kad je riječ o članku 8. stavku 1. Provedbene uredbe 2015/81, naslovljenom „Posebne prilagodbe u početnom razdoblju”, njime se određuje da se, odstupajući od članka 4. iste uredbe, *ex ante* doprinosi institucija tijekom početnog razdoblja izračunavaju u skladu s „prilagođenom metodologijom”. Navedenom se odredbom za sedam od osam godina početnog razdoblja utvrđuje dio *ex ante* doprinosa koji se izračunava na nacionalnoj razini, odnosno u skladu s člankom 103. Direktive 2014/59 i člankom 4. Delegirane uredbe 2015/63, i dio tih doprinosa koji se izračunava na razini Unije, odnosno u skladu s člancima 69. i 70. Uredbe br. 806/2014 i člankom 4. Provedbene uredbe 2015/81.
- 59 Člankom 8. stavkom 1. Provedbene uredbe 2015/81 tako se u biti predviđa da se za svaku godinu sve manji dio *ex ante* doprinosa izračunava na nacionalnoj razini, dok se sve veći dio tih doprinosa izračunava na razini Unije.
- 60 Što se posebno tiče razdoblja doprinosa 2022., o kojemu je riječ u ovom predmetu, članak 8. stavak 1. točka (g) Provedbene uredbe 2015/81 konkretnije određuje da „[o]dstupajući od članka 4. [Provedbene uredbe 2015/81]”, institucije uplaćuju „6,67 % svojih godišnjih doprinosa izračunatih u skladu s člankom 103. Direktive 2014/59 [...] i člankom 4. Delegirane uredbe [...] 2015/63 te 93,33 % svojih godišnjih doprinosa izračunanih u skladu s člancima 69. i 70. Uredbe [...] br. 806/2014 i člankom 4. [Provedbene uredbe 2015/81]”.

- 61 U tom pogledu valja utvrditi, s jedne strane, da iz samog teksta članka 70. stavka 1. i stavka 2. drugog podstavka točke (a) Uredbe br. 806/2014 proizlazi da se metodologija izračuna osnovnog godišnjeg doprinosa predmetnih institucija, uspostavljena tom odredbom, temelji na udjelu neto obveza svake institucije u odnosu na ukupne neto obveze svih institucija s odobrenjem „na državnom području svih država članica sudionica”. Stoga se, u skladu s tim odredbama Uredbe br. 806/2014, podaci svih institucija s odobrenjem na državnim područjima svih država članica sudionica uzimaju u obzir za potrebe izračuna *ex ante* doprinosa svake institucije, barem što se tiče prvog dijela tog doprinosa, odnosno osnovnog godišnjeg doprinosa.
- 62 S druge strane, u skladu s tim istim odredbama, metodologija izračuna uspostavljena člankom 70. stavkom 1. i člankom 70. stavkom 2. drugim podstavkom Uredbe br. 806/2014 i, osobito, pravilo kojim se određuje baza podataka koje treba uzeti u obzir za potrebe te metodologije primjenjuju se u cijelosti na svaku godinu početnog razdoblja, uključujući razdoblje doprinosa 2022.
- 63 Međutim, sâm cilj „prilagođene metodologije” uvedene člankom 8. stavkom 1. Provedbene uredbe 2015/81 jest predvidjeti da se dio *ex ante* doprinosa izračunava, tijekom gotovo cijelog početnog razdoblja, prema bazi podataka različitoj od one predviđene člankom 70. stavkom 1. i člankom 70. stavkom 2. drugim podstavkom točkom (a) Uredbe br. 806/2014.
- 64 Stoga, u skladu s člankom 8. stavkom 1. Provedbene uredbe 2015/81, u vezi s člankom 103. Direktive 2014/59, u svrhu izračuna dijela *ex ante* doprinosa za to razdoblje uzimaju se u obzir samo podaci koje dostavljaju institucije kojima je izdano odobrenje na državnom području dotične države članice sudionice, što isključuje podatke koje dostavljaju institucije s odobrenjem na državnim područjima drugih država članica sudionica, dok u okviru metodologije izračuna utvrđene člankom 70. stavkom 1. i člankom 70. stavkom 2. drugim podstavkom točkom (a) Uredbe br. 806/2014 upravo se podaci koji se odnose na institucije s odobrenjem na državnim područjima drugih država članica sudionica također uzimaju u obzir u svrhu izračuna osnovnog godišnjeg doprinosa.
- 65 Iz toga slijedi da se člankom 8. stavkom 1. Provedbene uredbe 2015/81 mijenja metodologija izračuna *ex ante* doprinosa, kako je predviđena člankom 70. stavkom 1. i člankom 70. stavkom 2. drugim podstavkom Uredbe br. 806/2014, i to osobito kad je riječ o njezinoj prvoj sastavnici koja se odnosi na izračun osnovnog godišnjeg doprinosa, izmjenom baze podataka koju treba uzeti u obzir u okviru te metode i, stoga, same njezine osnove.
- 66 Posljedica toga je, kao što je to uostalom Vijeće priznalo na raspravi, da su iznosi *ex ante* doprinosa institucija kao što je tužitelj, koji se izračunavaju u skladu s „prilagođenom metodologijom” uvedenom člankom 8. stavkom 1. Provedbene uredbe 2015/81, nužno različiti od onih koji bi proizašli iz primjene metodologije uvedene člankom 70. stavkom 1. i člankom 70. stavkom 2. drugim podstavkom Uredbe br. 806/2014.
- 67 Opseg izmjene navedene u točki 65. ove presude naglašen je činjenicom da članak 8. stavak 1. Provedbene uredbe 2015/81 odstupa od metode predviđene člankom 70. stavkom 1. i stavkom 2. drugim podstavkom Uredbe br. 806/2014 u pogledu sedam od osam godina početnog razdoblja, tako da je navedena metodologija lišena punih učinaka tijekom gotovo cijelog tog razdoblja.

- 68 Kao drugo, kao što to proizlazi iz članka 70. stavka 7. Uredbe br. 806/2014, točno je da je Vijeće ovlašteno provesti članak 70. stavak 2. te uredbe, koji u svojem drugom podstavku točki (b) određuje da se doprinos prilagođen za rizik mora temeljiti na kriterijima utvrđenima u članku 103. stavku 7. Direktive 2014/59, uzimajući u obzir načelo proporcionalnosti, bez narušavanja struktura bankarskog sektora u državama članicama.
- 69 Međutim, cilj koji se nastoji postići člankom 8. stavkom 1. Provedbene uredbe 2015/81, kojim se nastoji izbjeći narušavanje struktura bankarskog sektora država članica, poput onih sažetih u točki 46. ove presude, odnosi se na pitanje poštuju li se predmetnim provedbenim aktom glavni opći ciljevi zakonodavnog akta i je li potreban ili koristan kako bi se ostvarila jedinstvena provedba navedenog akta. To se pitanje stoga odnosi na prvi i drugi uvjet naveden u točki 51. ove presude, kako bi se utvrdilo je li Vijeće donošenjem provedbene mjere poštovalo granice provedbenih ovlasti koje su mu na temelju članka 291. stavka 2. UFEU-a dodijeljene zakonodavnim aktom. Međutim, kao što je to navedeno u točki 52. ove presude, tužitelj ne tvrdi da članak 8. stavak 1. Provedbene uredbe 2015/81 povređuje te uvjete jer se njime nastoje izbjeći narušavanja struktura bankarskog sektora država članica, nego tvrdi da se njime dopunjuje normativni sadržaj zakonodavnog akta, čime se povređuje treći uvjet naveden u točki 51. ove presude.
- 70 Što se tiče tog trećeg uvjeta navedenog u točki 51. ove presude, iz razmatranja navedenih u točkama 49. i 50. ove presude proizlazi da se institucija o kojoj je riječ, kada donosi provedbene mjere na temelju članka 291. stavka 2. UFEU-a, mora ograničiti na poblize određivanje temeljnog akta, a ne na izmjene njegova normativnog sadržaja. Stoga, pod pretpostavkom da je Vijeće člankom 8. stavkom 1. Provedbene uredbe 2015/81 željelo izbjeći narušavanja struktura bankarskog sektora država članica, bilo je dužno poštovati ograničenja koja su propisana za provedbenu ovlast koja mu je dodijeljena, ograničavajući se na određivanje metode izračuna *ex ante* doprinosa predviđene člankom 70. stavkom 1. i stavkom 2. drugim podstavkom Uredbe br. 806/2014 i suzdržavajući se od izmjene normativnog sadržaja te odredbe u pogledu te metodologije.
- 71 Međutim, u ovom slučaju, kao što to proizlazi iz točaka 55. do 67. ove presude, „prilagođenom metodologijom” koja proizlazi iz članka 8. stavka 1. Provedbene uredbe 2015/81 mijenja se metoda izračuna *ex ante* doprinosa, kako je predviđena člankom 70. stavkom 1. i člankom 70. stavkom 2. drugim podstavkom Uredbe br. 806/2014. U tim okolnostima uvođenje takve metode ne može se opravdati legitimnim ciljem kojim se nastoji izbjeći narušavanje struktura bankarskog sektora država članica.
- 72 Slijedom toga, cilj izbjegavanja narušavanja struktura bankarskog sektora država članica, kako je izražen u članku 70. stavku 2. drugim podstavku točki (b) Uredbe br. 806/2014, koji je utvrdio zakonodavac Unije, ne može se shvatiti na način da ovlašćuje Vijeće da u provedbenom aktu izmijeni samu osnovu metodologije izračuna tih doprinosa, kao što osobito proizlazi iz članka 70. stavka 1. i članka 70. stavka 2. drugog podstavka točke (a) te uredbe.
- 73 Kao treće, budući da se SRB i Vijeće konkretnije pozivaju na nužnost osiguranja ujednačene primjene odredbi članka 103. Direktive 2014/59 i članka 70. stavka 2. Uredbe br. 806/2014 kako bi se tijekom početnog razdoblja omogućio prijelaz s izračuna koji se temelji na metodologiji predviđenoj Direktivom 2014/59 na metodologiju koja se temelji na Uredbi br. 806/2014, valja podsjetiti na to da je izračun *ex ante* doprinosa kojima se financira SRF i koje trebaju platiti

institucije obuhvaćene područjem primjene Uredbe br. 806/2014, kao što je to tužitelj, uređen člankom 70. te uredbe, a ne člankom 103. Direktive 2014/59, koji se odnosi na *ex ante* doprinose kojima se financiraju nacionalni aranžmani financiranja sanacije.

- 74 Vijeće je uostalom na raspravi priznalo da se, s obzirom na to da nije donesen članak 8. stavak 1. Provedbene uredbe 2015/81, *ex ante* doprinos za razdoblje doprinosa 2022. institucija poput tužitelja trebao izračunati samo na temelju metodologije predviđene člankom 70. stavkom 1. i člankom 70. stavkom 2. drugim podstavkom Uredbe br. 806/2014 i, prema tome, uzimajući u obzir podatke svih institucija s odobrenjem na državnim područjima svih država članica sudionica.
- 75 Istina je da se, u skladu s člankom 70. stavkom 2. drugim podstavkom točkom (b) Uredbe br. 806/2014, prilagodba za rizik *ex ante* doprinosa na temelju te odredbe treba „temeljiti [...] na kriterijima propisanim u članku 103. stavku 7. [te] direktive”. Usto, u skladu s člankom 70. stavkom 7. te uredbe, Vijeće donosi provedbene akte „u okviru delegiranih akata” koje Komisija donosi na temelju članka 103. stavka 7. Direktive 2014/59 kako bi se pojasnio pojam prilagođavanja doprinosa razmjerno profilu rizičnosti institucija. Međutim, te odredbe Uredbe br. 806/2014 samo upućuju na pojam prilagođavanja *ex ante* doprinosa razmjerno profilu rizičnosti, predviđen u članku 103. stavku 7. Direktive 2014/59. Dakle, članak 70. stavci 2. i 7. Uredbe br. 806/2014 ne upućuje osobito ni na članak 103. stavak 2. te direktive ni na metodologiju izračuna kao takvu tih doprinosa utvrđenu u članku 103. stavku 2. navedene direktive koja se sastoji od uzimanja u obzir samih podataka institucija s odobrenjem na državnom području dotične države članice.
- 76 U tim okolnostima, čak iako je Vijeće prilikom donošenja Provedbene uredbe 2015/81 trebalo uzeti u obzir pojam prilagođavanja doprinosa razmjerno profilu rizičnosti predviđen člankom 103. stavkom 7. Direktive 2014/59 i delegirane akte koje je Komisija donijela na temelju te odredbe kako bi pojasnila taj pojam, ni iz članka 70. Uredbe br. 806/2014 ni iz članka 103. Direktive 2014/59 ni iz navedenih delegiranih akata ne proizlazi da je bilo ovlašteno uvesti u tu provedbenu uredbu prilagođenu metodologiju izračuna, u okviru koje se dio osnovnih godišnjih doprinosa izračunavao na nacionalnoj razini, odnosno na temelju podataka definiranih u članku 103. stavku 2. Direktive 2014/59.
- 77 Kao četvrto, valja utvrditi da se nijednom odredbom Uredbe br. 806/2014, uostalom ni Direktivom 2014/59, ne predviđa niti ovlašćuje Vijeće da uspostavi metodologiju izračuna *ex ante* doprinosa koja se temelji na postupnom ukidanju metodologije izračuna utemeljene na nacionalnoj razini i njezinoj postupnoj zamjeni metodologijom koja se temelji na razini Unije.
- 78 Iako je točno da je donošenjem članka 8. stavka 1. Provedbene uredbe 2015/81 Vijeće moglo ostvariti legitiman cilj kojim se nastoji izbjeći narušavanje struktura bankarskog sektora država članica i iako nije isključeno da je prilagođena metodologija izračuna *ex ante* doprinosa predviđena člankom 8. stavkom 1. Provedbene uredbe 2015/81 potrebna u tu svrhu, ipak je na zakonodavcu Unije da predvidi eventualno postupno ukidanje metodologije izračuna utemeljene na nacionalnoj razini i njezinu postupnu zamjenu metodologijom koja se temelji na razini Unije i, prema potrebi, ovlasti Vijeće da utvrdi detaljna pravila za njezinu primjenu u provedbenom aktu. Vijeće stoga nije moglo predvidjeti takav prijelaz, umjesto zakonodavca Unije, u okviru provedbenog akta, a da ne prekorači granice svoje provedbene ovlasti.

- 79 Isto tako, ni članak 70. stavak 7. Uredbe br. 806/2014 ni neka druga njezina odredba ne ovlašćuju Vijeće da donese provedbene akte čiji je cilj smanjiti odstupanje između, s jedne strane, *ex ante* doprinosa utvrđenih na temelju te uredbe i, s druge strane, financiranja sanacije koja je potencijalno dostupna dotičnim institucijama tijekom početnog razdoblja, na temelju pravila o postupnom objedinjavanju SRF-a.
- 80 Takvo ovlaštenje ne proizlazi, među ostalim, iz članka 77. Uredbe br. 806/2014, kojim se predviđaju načini uporabe sredstava iz SRF-a.
- 81 U tom pogledu valja podsjetiti na to da, u skladu s člankom 77. prvim stavkom Uredbe br. 806/2014, „[u]poraba sredstava iz [SRF-a] ovisi o Sporazumu kojim su se države članice sudionice dogovorile da prenose u [SRF] doprinose koje prikupljaju na nacionalnoj razini, u skladu s [Uredbom br. 806/2014] i Direktivom 2014/59”. Usto, prema članku 77. drugom stavku te uredbe, tijekom početnog razdoblja SRB se koristi sredstvima iz SRF-a „u skladu s načelima utemeljenima na podjeli [SRF-a] na nacionalne odjeljke koji odgovaraju svakoj od država članica sudionica, kao i na postupnom spajanju različitih fondova prikupljenih na nacionalnoj razini za raspodjelu među nacionalnim odjelima [SRF-a], kao što je utvrđeno [navedenim] Sporazumom”. Člankom 5. sporazuma od 21. svibnja 2014. predviđena su pravila na temelju kojih je SRB ovlašten raspolagati odjeljcima SRF-a, određujući ritam njegova postupnog objedinjavanja.
- 82 Međutim, budući da se člankom 77. Uredbe br. 806/2014 Vijeće ne ovlašćuje za donošenje provedbenih akata i da se Provedbena uredba 2015/81 temelji samo na članku 70. stavku 7. Uredbe br. 806/2014, ni člankom 77. Uredbe br. 806/2014 ne može se opravdati uvođenje „prilagođene metodologije” koja proizlazi iz članka 8. stavka 1. Provedbene uredbe 2015/81. To *a fortiori* vrijedi i za sporazum od 21. svibnja 2014.
- 83 Kao peto, budući da SRB i Vijeće tvrde da je ono raspolagalo širokom marginom prosudbe u pogledu načina na koji je trebalo pojasniti članak 70. stavke 1. i 2. Uredbe br. 806/2014, valja istaknuti sljedeće.
- 84 Iz sudske prakse proizlazi da je, u okviru svoje provedbene ovlasti čije se granice ocjenjuju osobito s obzirom na glavne opće ciljeve predmetnog zakonodavnog akta, Vijeće ovlašteno donositi sve provedbene mjere koje su potrebne ili korisne za provedbu tog akta, pod uvjetom da mu nisu protivne (vidjeti u tom smislu presudu od 15. listopada 2014., Parlament/Komisija, C-65/13, EU:C:2014:2289, t. 44. i navedenu sudsku praksu). Međutim, ta margina prosudbe kojom raspolaže predmetna institucija odnosi se na pitanje je li provedbena mjera korisna ili nužna za provedbu predmetnog zakonodavnog akta, a ne na zabranu da provedbena mjera dopuni taj akt, s obzirom na to da su ta dva uvjeta različita (vidjeti u tom smislu presudu od 15. listopada 2014., Parlament/Komisija, C-65/13, EU:C:2014:2289, t. 44. i 45.).
- 85 S obzirom na sve prethodno navedeno, valja utvrditi da članak 8. stavak 1. Provedbene uredbe 2015/81 mijenja normativni sadržaj članka 70. stavaka 1. i 2. Uredbe br. 806/2014 u pogledu baze podataka koju treba uzeti u obzir u okviru metode izračuna *ex ante* doprinosa. Iz toga slijedi da je Vijeće donošenjem članka 8. stavka 1. Provedbene uredbe 2015/81 prekoračilo provedbene ovlasti koje su mu dodijeljene člankom 70. stavkom 7. Uredbe br. 806/2014 u vezi s člankom 291. stavkom 2. UFEU-a.

- 86 Budući da se doseg prigovora nezakonitosti mora ograničiti na ono što je nužno za rješenje spora (presuda od 25. listopada 2018., KF/CSUE, T-286/15, EU:T:2018:718, t. 156.) i s obzirom na to da se pobijana odluka odnosi na razdoblje doprinosa 2022. i stoga se njome primjenjuje članak 8. stavak 1. točka (g) Provedbene uredbe 2015/81, koji se odnosi na to razdoblje, valja prihvatiti ovaj prigovor nezakonitosti u dijelu u kojem se odnosi na članak 8. stavak 1. točku (g) navedene provedbene uredbe i proglasiti potonju odredbu neprimjenjivom na ovaj slučaj na temelju članka 277. UFEU-a.
- 87 Ta je nezakonitost dovoljna za prihvaćanje prvog dijela sedmog tužbenog razloga a da pritom nije potrebno ispitati zakonitost članka 8. stavaka 4. i 5. Provedbene uredbe 2015/81.
- 88 Osim toga, u interesu dobrog sudovanja valja ispitati drugi tužbeni razlog koji se odnosi na određivanje godišnje ciljne razine.

Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na tome da je SRB utvrdio godišnju ciljnu razinu kršeći članak 102. Direktive 2014/59, članak 69. stavke 1. i 2. i članak 70. stavak 2. Uredbe br. 806/2014 te članak 3. i članak 4. stavak 2. Delegirane uredbe 2015/63

- 89 Tužitelj tvrdi da je SRB, time što je utvrdio godišnju ciljnu razinu na iznos od 14 253 573 821,46 eura, koji odgovara osmini od 1,6 % osiguranih depozita u 2021., povrijedio članak 102. Direktive 2014/59, članak 69. stavke 1. i 2. i članak 70. stavak 2. Uredbe br. 806/2014 te članak 3. i članak 4. stavak 2. Delegirane uredbe 2015/63.
- 90 Prema tužiteljevu mišljenju, iz članka 70. stavka 2. Uredbe br. 806/2014 proizlazi da ukupni iznos godišnjih doprinosa ni u kojem slučaju ne smije iznositi više od 12,5 % konačne ciljne razine (u daljnjem tekstu: gornja granica od 12,5 %). U slučaju konačne predviđene ciljne razine od 80 milijardi eura, kao što je to ovdje slučaj, SRB stoga 2022. nije mogao dobiti više od 10 milijardi eura.
- 91 SRB najprije tvrdi da se pravilo predviđeno člankom 70. stavkom 2. Uredbe br. 806/2014, koje se odnosi na nepremašivanje gornje granice od 12,5 %, ne primjenjuje tijekom početnog razdoblja. Prema njegovu mišljenju, pravilo predviđeno u članku 69. stavku 2. te uredbe, prema kojem se *ex ante* doprinosi vremenski raspodjeljuju što je moguće ravnomjernije dok se ne postigne ciljna razina, ima prednost pred zahtjevom iz članka 70. stavka 2. navedene uredbe jer prvo pravilo predstavlja *lex specialis ratione temporis* u odnosu na drugi zahtjev, koji je, naprotiv, samo *lex generalis*.
- 92 Podredno, SRB tvrdi, kao što je to osobito pojasnio na raspravi, da pravilo predviđeno člankom 70. stavkom 2. Uredbe br. 806/2014 u pogledu nepremašivanja gornje granice od 12,5 % nije apsolutno. Prema njegovu mišljenju, ne bi bilo moguće primijeniti to pravilo istodobno sa zahtjevom koji proizlazi iz članka 69. stavka 1. te uredbe koji ga obvezuje da osigura da SRF dosegne svoju konačnu ciljnu razinu, koja odgovara najmanje 1 % osiguranih depozita, na kraju početnog razdoblja. Ta je nemogućnost ponajprije posljedica dinamičnosti konačne ciljne razine u smislu da bi se potonja mogla povećati tijekom početnog razdoblja. Stoga, u slučaju povećanja osiguranih depozita, koje bi dovelo do povećanja konačne ciljne razine, i u slučaju da SRB podcijeni iznos te ciljne razine na početku početnog razdoblja, doslovna primjena članka 70. stavka 2. Uredbe br. 806/2014 sprečava SRB da provede sve naknadne prilagodbe financijskih sredstava koja treba prikupiti u SRF-u kako bi se otklonilo to podcjenjivanje. Doista, SRB-u je teško, čak i nemoguće, točno predvidjeti konačnu ciljnu razinu zbog neizvjesnosti do kojih može doći tijekom početnog razdoblja, a koje bi utjecale na kretanje iznosa osiguranih depozita. S

obzirom na te okolnosti i uzimajući u obzir cilj od općeg interesa koji se nastoji postići SRF-om, odnosno doprinos financijskoj stabilnosti Europske unije, SRB je trebao dati prednost cilju postizanja konačne ciljane razine na kraju početnog razdoblja, tako da zahtjev predviđen člankom 70. stavkom 2. Uredbe br. 806/2014 treba zanemariti ili tumačiti fleksibilno.

- 93 U tom pogledu SRB usto tvrdi da, ako bi se pravilo o nepremašivanju gornje granice od 12,5 % predviđeno člankom 70. stavkom 2. Uredbe br. 806/2014 primjenjivalo tijekom početnog razdoblja i ako bi ta primjena bila stroga, bilo bi mu nemoguće poštovati članak 69. stavak 2. navedene uredbe, kojim se zahtijeva, s jedne strane, da se *ex ante* doprinosi vremenski raspodjeljuju što je moguće ravnomjernije i, s druge strane, da uzme u obzir fazu poslovnog ciklusa i utjecaj koji prociklički doprinosi mogu imati na financijski položaj institucija. Kako bi se riješio sukob između dviju predmetnih odredaba, gornju granicu od 12,5 % valja, među ostalim, tumačiti na način da je njezin cilj samo na neobvezujući način konkretizirati zahtjev prema kojem se *ex ante* doprinosi trebaju vremenski raspodijeliti što je moguće ravnomjernije.
- 94 Parlament i Vijeće smatraju da se, suprotno onomu što SRB najprije tvrdi, zahtjev iz članka 70. stavka 2. Uredbe br. 806/2014 u pogledu nepremašivanja gornje granice od 12,5 % primjenjuje tijekom početnog razdoblja. Međutim, pridružuju se SRB-ovu podrednom stajalištu prema kojem taj zahtjev nije apsolutan te da ga treba tumačiti i primjenjivati fleksibilno s obzirom na glavni cilj prema kojem SRF treba dosegnuti konačnu ciljnu razinu na kraju početnog razdoblja.
- 95 U tom pogledu, valja podsjetiti na to da se člankom 69. stavkom 1. Uredbe br. 806/2014 određuje da na kraju početnog razdoblja dostupna financijska sredstva u SRF-u moraju dosegnuti konačnu ciljnu razinu, koja odgovara najmanje 1 % iznosa osiguranog depozita svih institucija s odobrenjem na državnom području svih država članica sudionica.
- 96 U skladu s člankom 69. stavkom 2. Uredbe br. 806/2014, tijekom početnog razdoblja *ex ante* doprinosi trebaju se raspodijeliti što je moguće ravnomjernije dok se ne postigne konačna ciljna razina navedena u točki 95. ove presude, no uzimajući u obzir fazu poslovnog ciklusa i utjecaj koji prociklički doprinosi mogu imati na financijski položaj institucija.
- 97 Nadalje, u članku 70. stavku 2. prvom podstavku Uredbe br. 806/2014 predviđa se da „svake godine [SRB] izračunava pojedinačne doprinose kako bi osigurao da doprinosi svih institucija s odobrenjem na državnim područjima svih država članica sudionica ne premašuju 12,5 % ciljane razine”. U članku 70. stavku 2. četvrtom podstavku te uredbe dodaje se da „[u] svakom slučaju ukupan iznos pojedinačnih doprinosa svih institucija s odobrenjem na državnim područjima svih država članica sudionica, [...] ne smije premašiti 12,5 % ciljane razine”.
- 98 Kao prvo, što se tiče vremenske primjene zahtjeva gornje granice od 12,5 % predviđenog u članku 70. stavku 2. prvom i četvrtom podstavku Uredbe br. 806/2014, valja podsjetiti na to da je Opći sud već presudio da je on namijenjen primjeni tijekom početnog razdoblja (vidjeti u tom smislu presudu od 20. siječnja 2021., ABLV Bank/SRB, T-758/18, EU:T:2021:28, t. 68., 69. i 100.).
- 99 To najprije proizlazi iz jasnog teksta članka 69. stavka 2. Uredbe br. 806/2014, kojim se predviđa da se „[t]ijekom početnog razdoblja” *ex ante* doprinosi izračunavaju „u skladu s člankom 70.” te uredbe, pri čemu se takvim upućivanjem nedvosmisleno navodi da se tijekom početnog razdoblja primjenjuju svi zahtjevi predviđeni potonjom odredbom, uključujući onaj predviđen u njezinu stavku 2. prvom i četvrtom podstavku.

- 100 Nadalje, u članku 70. stavku 2. prvom podstavku Uredbe br. 806/2014 pojašnjava se da SRB treba poštovati zahtjev u pogledu gornje granice od 12,5 % „[s]vake godine”, a da ni na koji način ne ograničava njegovu vremensku primjenu na razdoblje nakon početnog razdoblja.
- 101 Isto tako, ni u jednoj drugoj odredbi Uredbe br. 806/2014 ne navodi se da se zahtjev za gornju granicu od 12,5 % ne primjenjuje tijekom početnog razdoblja ili da SRB može odstupati od tog zahtjeva tijekom tog razdoblja.
- 102 Naposljetku, tumačenje prema kojem se navedeni zahtjev primjenjuje tijekom početnog razdoblja potvrđuje nastanak Uredbe br. 806/2014.
- 103 Naime, iz točke 4.3.2. obrazloženja i članka 65. stavka 1. Prijedloga Europske komisije COM(2013) 520 *final* od 10. srpnja 2013., koji je doveo do donošenja Uredbe br. 806/2014, proizlazi da je Komisija u svojem zakonodavnom prijedlogu predložila da početno razdoblje za osnivanje SRF-a traje deset godina.
- 104 U sljedećim fazama zakonodavnog postupka Vijeće je predložilo, kao što to proizlazi iz međuinstitucijskog dokumenta od 27. ožujka 2014. (8078/1/14 REV 1), o kojem se raspravljalo na sudskoj raspravi, da se *ex ante* doprinosi koje duguju sve institucije s odobrenjem na državnim područjima svih država članica sudionica svake godine ograniče na 10 % konačne ciljne razine. Međutim, kada su se Parlament i Vijeće tijekom zakonodavnog postupka sporazumjeli o skraćivanju početnog razdoblja na osam godina, istodobno su odlučili povećati gornju granicu predviđenu člankom 70. stavkom 2. prvim i četvrtim podstavkom Uredbe br. 806/2014 na 12,5 %.
- 105 Iz toga slijedi, kao što je to uostalom potvrdilo Vijeće u okviru ovog postupka, da je zakonodavac Unije utvrdio vezu između broja godina uključenih u početno razdoblje i postotka gornje granice utvrđene u članku 70. stavku 2. prvom i četvrtom podstavku Uredbe br. 806/2014.
- 106 Iz svega prethodno navedenog proizlazi da se gornja granica od 12,5 %, predviđena člankom 70. stavkom 2. prvim i četvrtim podstavkom Uredbe br. 806/2014, primjenjuje tijekom početnog razdoblja.
- 107 Uostalom, to je ono što je sam SRB priznao u točki 106. Priloga III. pobijanoj odluci, koja sadržava njegovu ocjenu očitovanja institucija koje su sudjelovale u savjetovanju o *ex ante* doprinosima SRF-u za 2022., pri čemu je pojasnio da „[je] primjena koeficijenta na [jednu osminu] ukupnog iznosa predmetnih depozita u skladu s gornjom granicom od 12,5 %”.
- 108 Kao drugo, što se tiče sadržaja zahtjeva u pogledu gornje granice od 12,5 %, valja podsjetiti na to da je, u skladu s člankom 70. stavkom 2. prvim i četvrtim podstavkom Uredbe br. 806/2014, SRB dužan osigurati da doprinosi svih institucija s odobrenjem na državnim područjima svih država članica sudionica ne prelaze 12,5 % konačne ciljne razine, kako je predviđena člankom 69. stavkom 1. Uredbe br. 806/2014.
- 109 U tom pogledu valja istaknuti, kao što to potvrđuju pripremni akti Uredbe br. 806/2014, da se članak 69. stavak 1. te uredbe temelji na dinamičnom pristupu konačnoj ciljnoj razini, u smislu da potonju treba utvrditi s obzirom na iznos osiguranih depozita na kraju početnog razdoblja. Naime, u točki 4.3.2. obrazloženja svojeg Prijedloga COM(2013) 520 *final* od 10. srpnja 2013., koji je doveo do donošenja navedene uredbe, Komisija je objasnila da će konačna ciljna razina ostati dinamična i da će se povećati ako se bankovni sektor razvije.

- 110 Nužnost uzimanja u obzir kretanja iznosa osiguranih depozita također se objašnjava ciljem prikupljanja *ex ante* doprinosa, a to je da se, među ostalim, u okviru osigurateljne logike zajamči da financijski sektor pribavi dostatna financijska sredstva za SRM kako bi on mogao ispunjavati svoje funkcije, kao što to proizlazi iz uvodne izjave 41. Uredbe br. 806/2014 (presuda od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 113.). Cilj SRM-a je, među ostalim, u skladu s uvodnom izjavom 12. te uredbe, ojačati stabilnost institucija u državama članicama sudionicama i spriječiti širenje mogućih kriza na države članice nesudionice.
- 111 U tom pogledu, iz točke 4.3.2. obrazloženja Prijedloga COM(2013) 520 *final* proizlazi da, što se s vremenom povećava veličina bankovnog sektora, to se više očekuje da će se financijska sredstva koja treba staviti na raspolaganje SRF-u povećati. Procjena te veličine stoga omogućuje da se predvidi iznos financijskih sredstava koja treba osigurati SRF-u kako bi se u slučaju krize koja utječe na bankovni sektor potonji mogao upotrijebiti za financiranje sanacijskih instrumenata i tako osigurati njihovu učinkovitu primjenu, u skladu s člankom 76. stavkom 1. Uredbe br. 806/2014, u vezi s njezinom uvodnom izjavom 101.
- 112 Doista, u okviru članka 69. stavka 1. Uredbe br. 806/2014 zakonodavac Unije odlučio se za pristup prema kojem se iznosom osiguranih depozita nastoji procijeniti veličina bankarskog sektora i tako izračunati financijska sredstva koja treba staviti na raspolaganje SRF-u. U tom smislu, moguće povećanje iznosa osiguranih depozita između početka i kraja početnog razdoblja odražava povećanje veličine bankovnog sektora, što podrazumijeva povećanje financijskih sredstava koja SRF zahtijeva na kraju tog razdoblja.
- 113 Iz prethodno navedenog proizlazi da iznos konačne ciljne razine, u odnosu na koju se primjenjuje gornja granica od 12,5 %, treba utvrditi s obzirom na iznos osiguranih depozita koji će postojati na kraju početnog razdoblja, pri čemu se podrazumijeva da se taj iznos može sa sigurnošću znati tek na kraju tog razdoblja.
- 114 S obzirom na navedeno, i budući da se, u skladu s člancima 69. i 70. Uredbe br. 806/2014, izračun *ex ante* doprinosa obavlja na godišnjoj razini i temelji na utvrđenju konačne ciljne razine koju treba postići na kraju početnog razdoblja, a zatim godišnje ciljne razine koju treba raspodijeliti među institucijama (vidjeti u tom smislu presudu od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 113.), na SRB-u je da za svako razdoblje doprinosa provede što je moguće precizniju procjenu konačne ciljne razine s obzirom na podatke dostupne u trenutku te procjene (u daljnjem tekstu: konačna prognostička ciljna razina).
- 115 Iz toga proizlazi da je za primjenu gornje granice od 12,5 % odlučujuća predviđena konačna ciljna razina.
- 116 Slijedom toga, kada SRB izračunava *ex ante* doprinose tijekom određenog razdoblja doprinosa, on mora osigurati, u skladu s člankom 70. stavkom 2. prvim i četvrtim podstavkom Uredbe br. 806/2014, da iznos *ex ante* doprinosa koje duguju sve institucije s odobrenjem na državnim područjima svih država članica sudionica ne prelazi 12,5 % predviđene konačne ciljne razine.
- 117 Taj zaključak nije doveden u pitanje argumentacijom SRB-a, Parlamenta i Vijeća prema kojoj zahtjev za gornju granicu od 12,5 % treba zanemariti ili tumačiti „fleksibilno”. U tom je pogledu SRB u biti tvrdio da mu je nemoguće istodobno poštovati navedenu gornju granicu i zahtjeve koji proizlaze iz članka 69. stavaka 1. i 2. Uredbe br. 806/2014 prema kojima, kao prvo, treba osigurati

da SRF dosegne konačnu ciljnu razinu od najmanje 1 % osiguranih depozita na kraju početnog razdoblja i, kao drugo, *ex ante* doprinose treba vremenski što je moguće ravnomjernije raspodijeliti sve dok se ne postigne konačna ciljna razina, no uzimajući u obzir fazu poslovnog ciklusa i utjecaj koji prociklički doprinosi mogu imati na financijski položaj institucija. SRB je iz toga, među ostalim, zaključio, što podupiru Parlament i Vijeće, da članak 70. stavak 2. prvi i četvrti podstavak Uredbe br. 806/2014 treba tumačiti s obzirom na članak 69. stavak 2. te uredbe prema kojem se *ex ante* doprinosi vremenski trebaju raspodijeliti „što je moguće ravnomjernije”, čime se, prema njihovu mišljenju, omogućuje fleksibilno tumačenje zahtjeva za gornju granicu od 12,5 %.

- 118 U tom pogledu valja utvrditi da smisao članka 70. stavka 2. prvog i četvrtog podstavka Uredbe br. 806/2014 nedvosmisleno proizlazi iz samog teksta te odredbe.
- 119 Doista, iz ustaljene sudske prakse proizlazi da tumačenje odredbe prava Unije s obzirom na njezin kontekst i svrhu ne može imati za posljedicu oduzimanje svakog korisnog učinka jasnom i preciznom tekstu te odredbe jer bi u protivnom bila *contra legem* i stoga nespojiva sa zahtjevima načela pravne sigurnosti. Stoga, ako smisao odredbe prava Unije nedvosmisleno proizlazi iz samog njezina teksta, sud Unije ne može odstupiti od tog tumačenja (vidjeti u tom smislu presude od 13. srpnja 2023., Mensing, C-180/22, EU:C:2023:565, t. 34. i navedenu sudsku praksu, i od 16. lipnja 2021., Lucaccioni/Komisija, T-316/19, EU:C:2021:367, t. 118. i navedenu sudsku praksu).
- 120 To tim više vrijedi za članak 70. stavak 2. prvi i četvrti podstavak Uredbe br. 806/2014 jer je ta odredba obvezujuća kao što to pokazuje uporaba izraza „ne premašuju 12,5 % ciljne razine” (prvi podstavak) i „[u] svakom slučaju, ukupan iznos [...] doprinosa [...] ne smije premašiti 12,5 % ciljane razine” (četvrti podstavak). Usto, navedena odredba određuje gornju granicu od točno 12,5 %, ponavljajući je dva puta i bez iznimke, tako da je tijelo zaduženo za izračun *ex ante* doprinosa ne može izmijeniti ili prilagoditi.
- 121 U tim se okolnostima ne može tvrditi da se članak 70. stavak 2. prvi i četvrti podstavak Uredbe br. 806/2014 može tumačiti, s obzirom na zahtjev predviđen člankom 69. stavkom 1. navedene uredbe, na način da se gornja granica od 12,5 % može zanemariti ili da je samo indikativna, tako da je SRB-u dopušteno odstupiti od nje radi postizanja konačne ciljne razine.
- 122 Isto tako, članak 69. stavak 2. Uredbe br. 806/2014, kojim se, među ostalim, predviđa da se *ex ante* doprinosi trebaju vremenski raspodijeliti što je moguće ravnomjernije dok se ne postigne konačna ciljna razina, ne omogućuje da se gornja granica od 12,5 % predviđena člankom 70. stavkom 2. prvim i četvrtim podstavkom te uredbe tumači na način da je neobvezujuća ili samo indikativna. Naime, osim činjenice da je takvo tumačenje protivno jasnom i preciznom tekstu članka 70. stavka 2. prvog i četvrtog podstavka navedene uredbe, valja istaknuti, s jedne strane, da je zakonodavac Unije, izričito predvidjevši u članku 69. stavku 2. te iste uredbe da *ex ante* doprinosi moraju biti „izračuna[n]i u skladu s člankom 70.”, predvidio istodobnu primjenu gornje granice od 12,5 % kao i zahtjeva da se navedeni *ex ante* doprinosi vremenski raspodjeljuju što je moguće ravnomjernije. S druge strane, cilj je članka 69. stavka 2. Uredbe br. 806/2014 vremenski i što je više moguće raspodijeliti financijsko opterećenje institucija kako bi se izbjegle znatne razlike u njihovu financijskom opterećenju od godine do godine i time uzeli u obzir faza poslovnog ciklusa i utjecaj koji prociklički doprinosi mogu imati na njihov financijski položaj. Nasuprot tomu, cilj je članka 70. stavka 2. prvog i četvrtog podstavka te uredbe odrediti gornju granicu, za svaku godinu pojedinačno, iznosa doprinosa koje trebaju platiti sve institucije s odobrenjem na državnim područjima svih država članica sudionica. Iz toga slijedi da članak 69. stavak 2. i članak 70. stavak 2. prvi i četvrti podstavak Uredbe br. 806/2014 imaju zasebne svrhe, iako su one

komplementarne. Stoga treba odbiti argument prema kojem članak 69. stavak 2. te uredbe nalaže „fleksibilno” tumačenje zahtjeva gornje granice od 12,5 % iz članka 70. stavka 2. prvog i četvrtog podstavka navedene uredbe.

- 123 Taj se zaključak nameće tim više što, suprotno onomu što tvrdi SRB, nije nemoguće pomiriti zahtjeve navedene u točki 117. ove presude.
- 124 Točno je da se zbog trajanja početnog razdoblja i rizika od nastanka događaja koji se nisu mogli predvidjeti tijekom tog razdoblja procjena konačne ciljne razine temelji na analizi budućih kretanja iznosa osiguranih depozita koju obilježavaju nesigurnosti u pogledu te ocjene.
- 125 Međutim, uzimanje u obzir takvih nesigurnosti svojstveno je zadaćama povjerenima SRB-u. U tom pogledu valja podsjetiti na to da je on odgovoran za osiguravanje učinkovitog i dosljednog funkcioniranja SRM-a, u skladu s člankom 7. stavkom 1. Uredbe br. 806/2014. U tu svrhu SRB je dužan osigurati da se konačna ciljna razina dosegne na kraju početnog razdoblja, poštujući pritom gornju granicu od 12,5 %. Činjenica da se njegova procjena konačne ciljne razine izvršava *pro futuro* podrazumijeva da treba dovoljno konzervativno procijeniti kretanje iznosa osiguranih depozita tijekom cijelog početnog razdoblja kako bi se raspolagalo dostatnim sredstvima za usklađivanje poštovanja gornje granice od 12,5 % sa zahtjevima navedenima u točki 117. ove presude.
- 126 To tim više vrijedi jer, u skladu s člankom 69. stavkom 1. Uredbe br. 806/2014, konačna ciljna razina mora dosegnuti „najmanje” 1 % osiguranih depozita na kraju početnog razdoblja. Ta odredba stoga ne obvezuje SRB da osigura da ta ciljana razina odgovara točno 1 % iznosa osiguranih depozita, nego mu omogućuje da na temelju konzervativnih predviđanja procijeni kretanje iznosa osiguranih depozita na način da se dosegne navedena ciljna razina, poštujući pritom gornju granicu od 12,5 %.
- 127 Uostalom, valja istaknuti da je Komisija prilikom izrade Delegirane uredbe 2017/747 također predvidjela istodobnu primjenu gornje granice od 12,5 % i zahtjeva koji proizlaze iz članka 69. stavaka 1. i 2. Uredbe br. 806/2014 na koje se podsjeća u točki 117. ove presude. Naime, Delegiranom uredbom 2017/747 – čiji je cilj, u skladu s njezinim člankom 1. točkom 1., među ostalim, pojasniti kriterije koje treba uzeti u obzir za vremensku raspodjelu doprinosa SRF-u u skladu s člankom 69. stavkom 2. Uredbe br. 806/2014 – u članku 3. stavku 4. predviđa se da u bilo kojem razdoblju davanja doprinosa razina godišnjih doprinosa može biti niža od prosjeka godišnjih doprinosa „izračunanih u skladu s člankom 69. stavkom 1. i člankom 70. stavkom 2. Uredbe br. 806/2014” samo ako SRB utvrdi, na temelju konzervativnih projekcija, da je na kraju početnog razdoblja moguće dosegnuti ciljnu razinu.
- 128 Kao treće, stoga valja ispitati je li SRB u pobijanoj odluci poštovao zahtjev gornje granice od 12,5 %, kako je predviđen člankom 70. stavkom 2. prvim i četvrtim podstavkom Uredbe br. 806/2014.
- 129 U tom pogledu, iz uvodnih izjava 45. i 60. pobijane odluke najprije proizlazi da je SRB konačnu ciljnu razinu procijenio na iznos od 79 987 450 580 eura.

- 130 Stoga, kada je SRB izračunao *ex ante* doprinose koji se odnose na razdoblje doprinosa 2022., on je bio dužan osigurati, u skladu s člankom 70. stavkom 2. prvim i četvrtim podstavkom Uredbe br. 806/2014 i na temelju vlastite procjene konačne ciljne razine, da iznos *ex ante* doprinosa koje duguju sve institucije s odobrenjem na državnim područjima svih država članica sudionica ne prelazi iznos od 9 998 431 322,50 eura.
- 131 Međutim, kao što to proizlazi iz uvodne izjave 62. pobijane odluke, u vezi s točkom 124. Priloga III. toj odluci i stupcem „Konačan prijavljeni iznos za 2022.(iii)” tablice sadržane na prvoj stranici Priloga II. navedenoj odluci, SRB je godišnju ciljnu razinu za razdoblje doprinosa 2022. utvrdio na iznos od 14 253 573 821,46 eura, pri čemu je taj iznos smanjen na 13 675 366 302,18 eura nakon, među ostalim, smanjenja izvršenih na temelju članka 8. stavka 2. Provedbene uredbe 2015/81.
- 132 Slijedom toga, valja utvrditi, kao što je to uostalom SRB priznao na raspravi, da je pobijanom odlukom iznos *ex ante* doprinosa koje duguju sve institucije s odobrenjem na državnim područjima svih država članica sudionica utvrđen u iznosu koji prelazi gornju granicu od 12,5 % predviđene konačne ciljne razine.
- 133 Iz toga slijedi da je SRB povrijedio članak 70. stavak 2. prvi i četvrti podstavak Uredbe br. 806/2014 i da stoga drugi tužbeni razlog treba prihvatiti a da pritom nije potrebno odlučiti o SRB-ovoj povredi drugih odredbi na koje se tužitelj poziva u okviru tog tužbenog razloga.

Zaključak

- 134 Kao što to proizlazi iz točaka 43. i 86. ove presude, Opći sud prihvatio je prigovore nezakonitosti koje je istaknuo tužitelj te je proglasio neprimjenjivima članak 70. stavak 7. Uredbe br. 806/2014 i Provedbenu uredbu 2015/81 te, podredno, članak 8. stavak 1. točku (g) te provedbene uredbe.
- 135 Iz toga proizlazi da pobijanu odluku, koja se osobito temelji na Provedbenoj uredbi 2015/81 i, konkretnije, na njezinu članku 8. stavku 1. točki (g), treba poništiti u dijelu u kojem se odnosi na tužitelja.
- 136 Usto, kao što to proizlazi iz točke 133. ove presude, pobijanu odluku također treba poništiti jer se njome povređuje članak 70. stavak 2. prvi i četvrti podstavak Uredbe br. 806/2014, a da pritom nije potrebno ispitati druge tužbene razloge i prigovore koje je istaknuo tužitelj.

Vremensko ograničenje učinaka presude

- 137 SRB od Općeg suda zahtijeva da u slučaju poništenja pobijane odluke održi na snazi njezine učinke do njezine zamjene ili barem tijekom razdoblja od šest mjeseci od dana kada je presuda postala pravomoćna jer bi takvo poništenje imalo ozbiljne posljedice za financijsku stabilnost u bankovnoj uniji.
- 138 SRB je na raspravi pojasnio da, u slučaju da Opći sud poništi pobijanu odluku zbog nezakonitosti Uredbe br. 806/2014 ili Provedbene uredbe 2015/81, učinke te odluke treba održati na snazi u razdoblju od šest mjeseci od datuma donošenja novog propisa.

- 139 U vezi s potonjim, Parlament je također na raspravi tvrdio da je zakonodavcu Unije potrebno razdoblje, od općenito 15 do 20 mjeseci u prosjeku, za donošenje zakonodavnog akta nakon podnošenja Komisijina prijedloga.
- 140 Tužitelj se protivi SRB-ovim zahtjevima tvrdeći, među ostalim, da SRB nije iznio nijedan razlog kojim bi se moglo opravdati to da on snosi negativne posljedice poništenog akta do donošenja nove odluke.
- 141 U skladu s člankom 264. drugim stavkom UFEU-a, Sud može, ako to smatra potrebnim, navesti koji se učinci akta koji je proglasio ništavim moraju smatrati konačnima. Kako bi izvršio ovlast koju mu dodjeljuje taj članak, Sud uzima u obzir poštovanje načela pravne sigurnosti i drugih javnih ili privatnih interesa (vidjeti presudu od 25. veljače 2021., Komisija/Švedska, C-389/19 P, EU:C:2021:131, t. 72. i navedenu sudsku praksu; vidjeti u tom smislu i presudu od 22. prosinca 2008., Régie Networks, C-333/07, EU:C:2008:764, t. 122.)
- 142 Tako se članak 264. drugi stavak UFEU-a osobito tumačio na način da se njime dopušta, zbog razloga pravne sigurnosti, ali i zbog razloga kojima se želi izbjeći nedosljednost ili nazadovanje u primjeni politika koje provodi ili podržava Unija, da se učinci poništenog akta održavaju na snazi tijekom razumnog roka (vidjeti presudu od 27. siječnja 2021., Poljska/Komisija, T-699/17, EU:T:2021:44, t. 61. i navedenu sudsku praksu).
- 143 U ovom slučaju, kao što to proizlazi iz točaka 43., 86. i 133. ove presude, Opći sud poništio je pobijanu odluku a da u ovom postupku nije naveo pogrešku koja utječe na samu tužiteljevu obvezu plaćanja *ex ante* doprinosa za razdoblje doprinosa 2022., kako proizlazi iz članka 2., članka 67. stavka 4. i članka 70. stavka 1. Uredbe br. 806/2014.
- 144 U tim okolnostima, poput onoga što je Sud presudio u presudi od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB (C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 177.), proglašenje poništenja pobijane odluke, a da se ne predvidi održavanje na snazi njezinih učinaka, ugrozilo bi provedbu Direktive 2014/59, Uredbe br. 806/2014 i Delegirane uredbe 2015/63, koje su bitan dio bankovne unije, koja doprinosi stabilnosti europodručja i cjelokupnoj financijskoj stabilnosti Unije. Naime, ako bi SRB bio dužan s trenutačnim učinkom vratiti iznos tužiteljeva *ex ante* doprinosa kao i iznose *ex ante* doprinosa drugih institucija, poput onih koje su podnijele sličnu tužbu ističući isti tužbeni razlog kao i onaj prihvaćen u ovoj tužbi, iako su te institucije u načelu i dalje podvrgnute obvezi plaćanja *ex ante* doprinosa, takvim bi se povratom SRF-u mogla uskratiti financijska sredstva koja se mogu pokazati nužnima za osiguranje stabilnosti europodručja i financijske stabilnosti Unije.
- 145 Slijedom toga, odbijanje zahtjeva za održavanje na snazi učinaka pobijane odluke moglo bi ugroziti cilj financijske stabilnosti i cilj stvaranja ekonomske i monetarne unije, kako je predviđen člankom 3. stavkom 4. UFEU-a.
- 146 U tim okolnostima i uzimajući u obzir činjenicu da se jedan od razloga za poništenje koje je utvrdio Opći sud temelji na nezakonitosti članka 70. stavka 7. Uredbe br. 806/2014 i Provedbene uredbe 2015/81, valja održati na snazi učinke pobijane odluke, u dijelu u kojem se odnosi na tužitelja, dok se ne poduzmu potrebne mjere kako bi se postupilo u skladu s ovom presudom, i to u razumnom roku koji ne može biti dulji od dvanaest mjeseci računajući od dana pravomoćnosti ove presude.

Zahtjev za ponovno otvaranje usmenog dijela postupka u odnosu na vremensko ograničenje učinaka presude

- 147 Dopisom podnesenim tajništvu Suda 5. ožujka 2024. tužitelj je zatražio ponovno otvaranje usmenog dijela postupka. U tom zahtjevu navodi da je, nakon održavanja rasprave 8. veljače 2024., saznao za SRB-ovo priopćenje za medije od 15. veljače 2024., u kojem je potonji naveo da je na dan 31. prosinca 2023. iznos financijskih sredstava dostupnih u SRF-u iznosio 78 milijardi eura, dok je konačna ciljna razina koja odgovara 1 % osiguranih depozita iznosila 75 milijardi eura. Prema tužiteljevu mišljenju, SRF ima višak od 3 milijarde eura, što je relevantno za možebitnu odluku Općeg suda o održavanju učinaka pobijane odluke u slučaju njezina poništenja. Što se tiče institucija koje su podnijele tužbu protiv te odluke ističući tužbeni razlog koji odgovara drugom tužbenom razlogu ove tužbe, navedeni bi višak naime omogućio povrat dijela *ex ante* doprinosa tih institucija koji premašuju gornju granicu od 12,5 % a da financijska sredstva dostupna u SRF-u ne padnu ispod konačne ciljne razine od 75 milijardi eura.
- 148 Na temelju članka 113. stavka 2. točke (c) Poslovnika, Opći sud može odrediti ponovno otvaranje usmenog dijela postupka ako to zatraži glavna stranka na temelju novih činjenica koje mogu imati odlučujući utjecaj na odluku Općeg suda, a koje nije mogla istaknuti prije zatvaranja navedenog usmenog dijela.
- 149 U tom pogledu valja utvrditi da nova činjenica na koju se poziva tužitelj ni u kojem slučaju ne može imati odlučujući utjecaj na odluku Općeg suda.
- 150 Naime, s jedne strane, kao što to sâm tužitelj priznaje, SRB-ovo priopćenje za medije navedeno u točki 147. ove presude nije relevantno za ocjenu zakonitosti pobijane odluke i odlučivanje o tužbenom zahtjevu. S druge strane, to priopćenje za medije nije odlučujuće ni u pogledu održavanja na snazi učinaka pobijane odluke. U tom pogledu dovoljno je istaknuti da iznos tužiteljeva *ex ante* doprinosa i *ex ante* doprinosa drugih institucija poput onih koje su podnijele sličnu tužbu ističući iste tužbene razloge kao što su oni prihvaćeni u ovoj tužbi u svakom slučaju može premašiti iznos od 3 milijarde eura koji on navodi.
- 151 Slijedom toga, valja odbiti tužiteljev zahtjev za ponovno otvaranje usmenog dijela postupka.

Troškovi

- 152 U skladu s člankom 134. stavkom 1. Poslovnika, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Budući da SRB nije uspio u postupku, valja mu naložiti snošenje vlastitih troškova kao i tužiteljevih troškova, u skladu s njegovim zahtjevom.
- 153 U skladu s člankom 138. stavkom 1. Poslovnika, Parlament i Vijeće snosit će vlastite troškove.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (osmo prošireno vijeće)

proglašava i presuđuje:

- 1. Poništava se odluka Jedinštenog sanacijskog odbora (SRB) SRB/ES/2022/18 od 11. travnja 2022. o izračunu *ex ante* doprinosa Jedinštenom fondu za sanaciju (SRF) za 2022. u dijelu u kojem se odnosi na društvo Hypo Vorarlberg Bank AG.**
- 2. Učinci odluke SRB/ES/2022/18 u dijelu u kojem se ona odnosi na društvo Hypo Vorarlberg Bank održavaju se na snazi sve dok se ne poduzmu potrebne mjere kako bi se postupilo u skladu s ovom presudom, i to u razumnom roku koji ne može biti dulji od dvanaest mjeseci računajući od dana pravomoćnosti ove presude.**
- 3. SRB će, uz vlastite troškove, snositi i troškove društva Hypo Vorarlberg Bank.**
- 4. Europski parlament i Vijeće Europske unije snosit će vlastite troškove.**

Kornezov

De Baere

Petrlík

Kecsmár

Kingston

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourggu 29. svibnja 2024.

Tajnik Predsjednik

T. Henze, zamjenik tajnika